

УДК 338:658

ОСОБЛИВОСТІ ВИБОРУ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Студ. О.В. Ровкова, гр. МгЗУр-1-17 (з)

Науковий керівник доц. Р.М. Федоряк

Київський національний університет технологій та дизайну

Метою дослідження є розгляд рівнів та принципів стратегічного управління підприємством.

Відповідно до поставленої мети в дослідженні вирішуються такі завдання:

- розглянути рівні проблем що стоять перед керівництвом підприємства;
- проаналізувати основні принципи стратегічного управління.

Об'єкт дослідження – підприємство.

Предмет дослідження – організаційно-управлінські відносини в процесі розробки і реалізації стратегії розвитку на підприємствах.

Методологічною базою дослідження є загальні методи наукового пізнання: спостереження, порівняння, системного і логіко-сміслового аналізу, експертних оцінок.

Планування стратегії передбачає систему заходів щодо реалізації довгострокових цілей і дозволяє підприємству: визначити основні напрямки господарювання та встановити конкретні заходи розвитку підприємства; детально розглянути можливі зміни результатів різних напрямків діяльності та складу споживачів, коливання асортименту, цін, витрат на виробництво і реалізацію продукції; встановити найбільш вигідних споживачів і партнерів для організації довготривалої співпраці; виявити напрями зростання конкурентоспроможності діяльності, протидії конкурентам і концентрації коштів і ресурсів; оцінити ризик прийнятих рішень, прогнозувати і нейтралізувати можливі втрати; окреслити напрями вдосконалення технічного розвитку, організації та управління виробництвом і продажами.

Стратегічне планування орієнтоване на майбутнє, на передбачувані зміни в кон'юктурі ринку і внутрішніх можливостей підприємства. У той же час велика ймовірність подій, реалізація яких залежить від що не контролюються підприємством факторів. Тому особливе значення мають гнучкість прийняття рішень, їх адаптивність до прогнозованих умов виробництва і продажів [3].

Розвиток ринкових відносин робить необхідним зміна сформованих стереотипів господарювання, характеру управління. В першу чергу це відноситься до діяльності, яка визначає перспективи розвитку підприємств.

Можна виділити три рівні проблем, що стоять перед керівниками організацій.

На першому рівні керівники пояснюють існування проблем, спираючись на несприятливі умови зовнішнього середовища (високі податки, темпи інфляції, економічну і політичну нестабільність і т.п.), або на недоліки внутрішнього середовища підприємств (брак фінансових коштів, технологічну відсталість, погану організацію виробництва і управління і т.п.).

На другому рівні керівники пояснюють існування проблем в основному через відсутність перспективного бачення, обумовленого поганим знанням ринку, факторів, що визначають конкурентні переваги підприємства, недостатнім рівнем кваліфікації тощо

Третій рівень розуміння суті проблем включає тих керівників, які бачать їх витoki в недостатньому знанні та вмінні мотивувати працівників, розробляти стратегії розвитку підприємства, вибирати ефективні способи підвищення інноваційного

потенціалу, використовувати результати маркетингових досліджень, знаходити ефективні способи боротьби з бюрократизацією організації.

Для того щоб, щоб управління було дійсно стратегічним, необхідна реалізація основних принципів стратегічного управління [1]:

1. Принцип науково-аналітичного передбачення і розробки стратегії. Для розробки стратегічного рішення недостатньо одних лише побажань і суб'єктивного передбачення. Необхідний аналіз попередньої діяльності організації, загальної ситуації в області її діяльності та динаміки їх зміни. Необхідний також прогноз, а можливо, і розробка сценаріїв розвитку організації в найближчій і більш віддаленій перспективі.

2. Принцип обліку та узгодження зовнішніх і внутрішніх факторів розвитку організації. Розвиток організації визначається як зовнішніми, так і внутрішніми факторами. Стратегічні рішення, прийняті на підставі врахування впливу тільки зовнішніх або тільки внутрішніх чинників, будуть неминуче страждати недостатньою системністю, що, в свою чергу, призведе до помилкових рішень. А адже стратегічні рішення повинні бути вивіреними і ефективними в силу їх особливої важливості, в силу того, що за ними стоять напрямки розвитку і наступні результати діяльності не тільки окремо взятої людини, але і організації в цілому, від чого залежать долі багатьох працівників.

3. Принцип відповідності стратегії і тактики управління організацією. Обговорення співвідношення стратегії і тактики організації, їх ролі в забезпеченні її успішної діяльності призводить до однозначного висновку: необхідні і вивірена стратегія, і ефективна тактика. При цьому успішність можлива лише за умови, що тактика організації відповідає її стратегії, а формування стратегії враховує реальні можливості вирішення тактичних завдань.

4. Принцип пріоритетності людського фактора. Розробляючи стратегію розвитку, необхідно розуміти, що ні стратегія, ні тактика організації не можуть бути реалізовані, якщо вони не будуть сприйняті як керівництво до дії її персоналом, і в першу чергу – її менеджерами, яким делеговано право прийняття управлінських рішень на ввіреному їм ділянці.

5. Принцип визначеності стратегії і організації стратегічного обліку і контролю. Щоб забезпечити чітке розуміння персоналом поставлених перед ним завдань, що диктуються стратегією керівництва, необхідно, щоб дана стратегія мала конкретне формулювання і розумілася однозначно.

Висновок: ми розглянули рівні проблем що стоять перед керівництвом підприємства, систему заходів щодо реалізації довгострокових цілей, проаналізували основні принципи стратегічного планування.

Ключові слова: стратегія, управління, стратегічне управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Грушенко В.И., Фомченкова Л.В. Кризисное состояние предприятия: поиск причин и способов его преодоления // Менеджмент в России и за рубежом. – 2007. – №11. – с. 14-18.

2. Маркова В.Д., Кузнецова С.А. Стратегический менеджмент. – М.: Инфра-М, 2001 г.

3. Стратегический менеджмент. Теория и практика. Зуб А.Т. М.: Аспект Пресс, 2002. – 415 с.

4. Касич А.О. Втілення концепції стратегічного управління в практику вітчизняних підприємств / А.О. Касич // Бізнес-Інформ. – 2014. – № 11. – С. 290-294